

PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU SJEVERNOATLANTSKOG UGOVORA

I. USTAVNA OSNOVA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Sjevernoatlantskog ugovora, sadržana je u članku 139. stavku 1. Ustava Republike Hrvatske.

II. OCJENA STANJA I CILJ KOJI SE DONOŠENJEM ZAKONA ŽELI POSTIĆI

Sjevernoatlantski ugovor sastavljen je u Washingtonu, dana 4. travnja 1949. godine. Izvorni tekst Ugovora izmijenjen je samo jedanput od osnutka Organizacije Sjevernoatlantskog ugovora, sklapanjem Protokola uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Grčke i Turske, u Londonu, 17. listopada 1951. Taj je Protokol stupio na snagu 15. veljače 1952. i od tog datuma članak 6. izvornog teksta Sjevernoatlantskog ugovora je preinačen na način kako je utvrđeno tim Protokolom.

Osim Protokola uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Grčke i Turske, u proteklih šezdeset godina, a radi pristupanja novih država, sklopljeno je još ukupno 14 protokola uz Sjevernoatlantski ugovor, čijim su stupanjem na snagu stvorene pretpostavke da države na koje su se ti protokoli odnosili pristupe Sjevernoatlantskom ugovoru te da se time proširi teritorijalni domašaj članka 5. Sjevernoatlantskog ugovora i na odnosne države. Radi se o sljedećim protokolima:

- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju SR Njemačke sastavljen 23. listopada 1954. (stupio na snagu 5. svibnja 1955.) – SR Njemačka položila je svoju ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 6. svibnja 1955.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Španjolske sastavljen 10. prosinca 1981. (stupio na snagu 29. svibnja 1982.) – Španjolska je položila svoju ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 30. svibnja 1982.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Češke Republike sastavljen 16. prosinca 1997. (stupio na snagu 4. prosinca 1998.) – Češka Republika položila je svoju ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 12. ožujka 1999.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Mađarske sastavljen 16. prosinca 1997. (stupio na snagu 4. prosinca 1998.) – Republika Mađarska je položila svoju ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 12. ožujka 1999.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Poljske sastavljen 16. prosinca 1997. (stupio na snagu 4. prosinca 1998.) – Republika Poljska je položila svoju ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 12. ožujka 1999.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Bugarske sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Republika Bugarska je položila svoju ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Estonije sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Republika Estonija je položila ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Latvije sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Republika Latvija je položila ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Litve sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Republika Litva je položila ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Rumunjske sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Rumunjska je položila ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Slovačke sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Republika Slovačka je položila ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;

- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Slovenije sastavljen 26. ožujka 2003. (stupio na snagu 27. veljače 2004.) – Republika Slovenija je položila ispravu o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru 29. ožujka 2004.;
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Albanije sastavljen 9. srpnja 2008. (nije još na snazi);
- Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Hrvatske sastavljen 9. srpnja 2008. (nije još na snazi).

Članstvo Republike Hrvatske u Organizaciji Sjevernoatlantskog ugovora (u daljnjem tekstu: NATO), njezin je vanjskopolitički i sigurnosni prioritet.

Ova je činjenica jasno izražena od samog početka sudjelovanja Republike Hrvatske u Partnerstvu za mir – u Prezentacijskom dokumentu kojeg je Republika Hrvatska predala NATO-u 5. prosinca 2000. godine te u svim programima Vlade Republike Hrvatske od 2000. godine do danas.

Također, sukladno članku 51. Strategije nacionalne sigurnosti Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 32/02), integracija u NATO jedan je od glavnih ciljeva hrvatske vanjske i sigurnosne politike. Kao organizacija koja počiva na načelu kolektivne obrane svojih članica, NATO Republici Hrvatskoj pruža sigurnosna jamstva za slučaj oružane agresije. Vrijednosni sustav država članica NATO-a je sustav koji Republika Hrvatska dijeli i u skladu s kojim se želi razvijati.

Republika Hrvatska je liberalna demokracija s tržišnim gospodarstvom. Pogled Republike Hrvatske na svijet vrlo je sličan pogledima država članica NATO-a, što se ogleda ne samo u hrvatskim strateškim dokumentima nego i u praktičnim koracima koje Republika Hrvatska poduzima, kao što je sudjelovanje naših Oružanih snaga u operaciji ISAF u Afganistanu ili konstruktivna uloga Republika Hrvatska u području Jugoistočne Europe.

Članstvo Republike Hrvatske u NATO-u čvrsto je jamstvo za hrvatsku nacionalnu sigurnost, što je temeljni preduvjet za nastavak nesmetanog napretka hrvatskog društva u skladu s interesima građana i temeljnim vrijednostima navedenima u Ustavu Republike Hrvatske. NATO će u Republici Hrvatskoj dobiti pouzdanog saveznika, spremnog i sposobnog preuzeti svoje mjesto u NATO-u. Republika Hrvatska će članstvom u NATO-u aktivno pridonositi kako vlastitoj nacionalnoj sigurnosti, tako i sigurnosti NATO-a u cjelini i svake pojedine njegove države članice.

Republika Hrvatska je 2002. godine počela sudjelovanje u Akcijskom planu za članstvo, NATO-vom programu kroz kojega se države članice Partnerstva za mir pripremaju za članstvo u NATO-u te su u proteklom razdoblju provedene značajne reforme na svih pet područja Akcijskog plana za članstvo, a to su: politička i ekonomska pitanja, obrambena i vojna pitanja, pitanja resursa, sigurnosna pitanja te pravna pitanja.

Republika Hrvatska je danas spremna za članstvo u NATO-u. Tomu svjedoči poziv za članstvo u NATO-u, koji je uručen Republici Hrvatskoj na NATO-vom sastanku na vrhu u Bukureštu, dana 3. travnja 2008. godine. Nakon što je Republika Hrvatska uspješno privela kraju pristupne razgovore s NATO-m, države članice NATO-a su u Bruxellesu, dana 9. srpnja 2008. godine potpisale Protokol uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Hrvatske, nakon čega je otpočeo postupak ratifikacije Protokola u nacionalnim parlamentima država članica. Taj postupak bit će dovršen polaganjem svih 26 isprava o ratifikaciji/prihvatu kod Vlade Sjedinjenih Američkih Država, kao depozitara Sjevernoatlantskog ugovora, što se očekuje da će biti izvršeno do početka travnja ove godine.

Potvrđivanjem Sjevernoatlantskog ugovora u Hrvatskome saboru privodi se kraju postupak pravnog pridruživanja naše zemlje NATO-u. Polaganjem svoje isprave o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru kod depozitara ugovora, Republika Hrvatska će formalno postati punopravna članica NATO-a.

III. OSNOVNA PITANJA KOJA SE PREDLAŽU UREDITI ZAKONOM

Ovim Zakonom potvrđuje se Sjevernoatlantski ugovor, kako je izmjenjen Protokolom uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Grčke i Turske, od 17. listopada 1951., kako bi njegove odredbe u smislu članka 140. Ustava Republike Hrvatske postale dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske.

Sjevernoatlantskim ugovorom uređuju se pitanja iz područja sigurnosne, obrambene i vanjske politike, pitanja kolektivne obrane saveznika i napora za očuvanje mira i sigurnosti te pitanja razvoja kolektivnih vojnih i obrambenih sposobnosti država stranaka Sjevernoatlantskog ugovora. Sjevernoatlantski ugovor obvezuje stranke na miroljubivo rješavanje međunarodnih sporova te na suzdržavanje od prijetnje ili uporabe bilo kojeg oblika sile, nespojivog s ciljevima Ujedinjenih naroda.

Također Sjevernoatlantski ugovor predviđa da države stranke mogu, jednoglasnom odlukom, pozivati svaku europsku državu koja je spremna promicati načela Ugovora i pridonositi sigurnosti sjevernoatlantskog područja, da pristupi Sjevernoatlantskom ugovoru, čime se otvara mogućnost daljnjeg proširenja NATO-a.

IV. OCJENA SREDSTAVA POTREBNIH ZA PROVEDBU ZAKONA

Provedba ovoga Zakona zahtjeva osiguranje dodatnih financijskih sredstava iz Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2009. godinu. Provedba ovoga Zakona odvijat će se kroz aktivnosti Ministarstva vanjskih poslova i europskih integracija, Ministarstva obrane i Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost. Sredstva za rad i aktivnosti Republike Hrvatske u NATO-u Ministarstvo vanjskih poslova i europskih integracija osigurat će prihodima od naplate konzularnih pristojbi, a Ministarstvo obrane osiguralo je u okviru svojeg razdjela u Državnom proračunu Republike Hrvatske. Za Ured Vijeća za nacionalnu sigurnost potrebno je osigurati dodatna sredstva u iznosu 45.000 EUR.

U perspektivi skorog ulaska Republike Hrvatske u članstvo u NATO-u, Ured za resurse NATO-a provizorno je odredio 1. svibnja 2009. godine kao vremenski okvir stupanja na snagu financijske obveze za Republiku Hrvatsku. Slijedom toga, Republika Hrvatska će biti obvezna uplatiti svoj udio u proračunima NATO-a **za osam mjeseci** tekuće godine. Osnovne vrste proračuna NATO-a iz kojih će proizaći financijske obveze za Republiku Hrvatsku su:

- vojni proračun;
- civilni proračun;
- izgradnja NATO-ve infrastrukture – kapitalne investicije i infrastruktura (NSIP – NATO *Security Investment Programme*);
- sredstva za izgradnju novog sjedišta NATO-a.

Osim navedenog, značajan financijski izdatak jest i najam prostora u kojem se trenutno nalazi Misija Republike Hrvatske pri Sjevernoatlantskom savezu te iznos najma nakon preseljenja (sukladno zahtjevima NATO-a) u novi prostor namijenjen državama članicama.

Procjena troškova članstva u NATO-u za osam mjeseci u 2009. godini
(iznosi su izraženi u eurima)

	MVPEI	MORH	UVNS
Civilni proračun	342.000	-	-
Vojni proračun	-	1.910.000	-
Izgradnja NATO-ve infrastrukture	-	255.000	-
Novo sjedište NATO-a	27.500	27.500	-
Preseljenje i najamnina novih prostora	189.000	234.000	45.000
Ukupno	558.500,00	2.426.500,00	45.000,00
Sveukupno		3.030.000,00	

NAPOMENA: Radi se o procjenama Misije RH pri Sjevernoatlantskom savezu na temelju dostupne dokumentacije. Financijske obveze RH nastaju danom ulaska u punopravno članstvo Saveza nakon čega će biti izračunat točan iznos i određena dinamika plaćanja unutar 2009. godine. U tablici nisu prikazana sredstva za materijalne troškove i plaće djelatnika MRH pri Sjevernoatlantskom savezu.

V. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje Zakona o potvrđivanju Sjevernoatlantskog ugovora po hitnom postupku nalazi se u članku 159. stavku 1. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, broj 6/02 – pročišćeni tekst, 41/02, 91/03, 58/04, 39/08 i 86/08) i to u drugim osobito opravdanim državnim razlozima. Uzimajući u obzir da je ostvarivanje punopravnog članstva Republike Hrvatske u NATO-u jedan od glavnih vanjskopolitičkih ciljeva, radi ostvarivanja toga cilja potrebno je da Republika Hrvatska, po okončanju postupaka potvrđivanja Protokola uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Republike Hrvatske u parlamentima svih država članica NATO-a i njegovom stupanju na snagu te po primitku poziva glavnog tajnika NATO-a, u ime država članica, za pristupanje Republike Hrvatske NATO-u, u najskorije vrijeme provede postupak potvrđivanja Sjevernoatlantskog ugovora kako bi, polaganjem svoje isprave o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru, postala članica NATO-a. To bi omogućilo da već na predstojećem sastanku na vrhu NATO-a, u Strasbourgu i Kehl 3. i 4. travnja 2009. godine, Republika Hrvatska sudjeluje kao punopravna članica NATO-a.

S obzirom na narav postupka potvrđivanja međunarodnih ugovora, kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka ne mogu unositi izmjene ili dopune u tekst međunarodnog ugovora, predlaže se ovaj Prijedlog zakona raspraviti i prihvatiti po hitnom postupku, objedinjavajući prvo i drugo čitanje.

VI. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU SJEVERNOATLANTSKOG UGOVORA

Na temelju članka 16. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora (Narodne novine, broj 28/96), a polazeći od članka 139. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, predlaže se pokretanje postupka za donošenje Zakona o potvrđivanju Sjevernoatlantskog ugovora.

Konačni prijedlog Zakona o potvrđivanju Sjevernoatlantskog ugovora glasi:

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU SJEVERNOATLANTSKOG UGOVORA

Članak 1.

Potvrđuje se Sjevernoatlantski ugovor, sastavljen u Washingtonu, dana 4. travnja 1949. godine, kako je izmijenjen Protokolom uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Grčke i Turske, sastavljenim u Londonu, 17. listopada 1951. godine, u izvorniku na engleskom i francuskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Ugovora iz članka 1. ovoga Zakona, u prijevodu na hrvatski jezik te u izvorniku na engleskom jeziku, glasi:

Sjevernoatlantski ugovor

Stranke ovoga Ugovora potvrđuju svoju vjeru u ciljeve i načela Povelje Ujedinjenih naroda i svoju želju da žive u miru sa svim narodima i svim vladama.

One su odlučne čuvati slobodu, zajedničko nasljeđe i civilizaciju svojih naroda, temeljene na načelima demokracije, slobode pojedinca i vladavine prava.

One teže promicati stabilnost i boljitak na sjevernoatlantskom području.

One su odlučne ujediniti svoje napore za kolektivnu obranu i očuvanje mira i sigurnosti.

One su stoga suglasne s ovim Sjevernoatlantskim ugovorom:

Članak 1.

Stranke se obvezuju, kako je navedeno u Povelji Ujedinjenih naroda, riješiti svaki međunarodni spor, u koji bi one mogle biti uključene, mirnim sredstvima, na način koji ne ugrožava međunarodni mir, sigurnost i pravdu, te se u svojim međunarodnim odnosima suzdržati od prijetnje silom ili uporabe sile na bilo koji način nespojiv s ciljevima Ujedinjenih naroda.

Članak 2.

Stranke će pridonositi daljnjem razvoju mirnih i prijateljskih međunarodnih odnosa jačajući svoje slobodne institucije, promičući bolje razumijevanje načela na kojima su utemeljene te institucije, i promičući uvjete stabilnosti i boljitka. One će težiti uklanjanju sukoba u svojim međunarodnim gospodarskim politikama te će podupirati međusobnu gospodarsku suradnju.

Članak 3.

Kako bi učinkovitije ostvarile ciljeve ovoga Ugovora, stranke će, zasebno ili zajednički, stalnom i učinkovitom samopomoći i međusobnom pomoći, održavati i razvijati svoje pojedinačne i kolektivne sposobnosti da se odupru oružanom napadu.

Članak 4.

Stranke će se zajednički savjetovati uvijek kada, prema mišljenju bilo koje od njih, bude ugrožena teritorijalna cjelovitost, politička neovisnost ili sigurnost bilo koje od stranaka.

Članak 5.

Stranke su suglasne da će se oružani napad na jednu ili više njih u Europi ili u Sjevernoj Americi smatrati napadom na sve njih te su stoga suglasne da će, u slučaju takvog oružanog napada, svaka od njih, u ostvarivanju prava pojedinačne ili kolektivne samoobrane priznatog člankom 51. Povelje Ujedinjenih naroda, pomoći stranci ili strankama koje su napadnute, poduzimajući odmah, pojedinačno i zajedno s drugim strankama, mjere koji se smatraju potrebnima, uključujući uporabu oružane sile, radi uspostavljanja ili održavanja sigurnosti sjevernoatlantskog područja.

Svaki takav oružani napad i sve mjere poduzete kao rezultat tog napada odmah će biti prijavljeni Vijeću sigurnosti. Takve mjere će prestati kada Vijeće sigurnosti poduzme mjere potrebne za ponovnu uspostavu i održavanje međunarodnog mira i sigurnosti.

Članak 6.

U smislu članka 5., oružani napad na jednu ili više stranaka smatra se da obuhvaća oružani napad:

- (i) na državno područje bilo koje stranke u Europi ili Sjevernoj Americi, na francuske departmane u Alžiru, na državno područje Turske ili otoke pod jurisdikcijom bilo koje od stranaka u sjevernoatlantskom području sjeverno od Rakove obratnice;
- (ii) na snage, plovila ili zrakoplove bilo koje od stranaka, kada se oni nalaze na ili iznad tih područja u Europi u kojima su okupacijske snage bilo koje od stranaka bile smještene na datum kada je Ugovor stupio na snagu, ili na Sredozemnom moru ili sjevernoatlantskom području sjeverno od Rakove obratnice.

Članak 7.

Ovaj Ugovor ne utječe i ne treba se tako tumačiti da na bilo koji način utječe na prava i obveze prema Povelji za stranke koje su članice Ujedinjenih naroda, ili na prvenstvenu odgovornost Vijeća sigurnosti za održavanje međunarodnog mira i sigurnosti.

Članak 8.

Svaka stranka izjavljuje da niti jedan od međunarodnih ugovora koji su sada na snazi između nje i bilo koje druge stranke ili neke treće države nije u suprotnosti s odredbama ovog Ugovora, te se obvezuje da neće sklapati međunarodne ugovore koji su u suprotnosti s ovim Ugovorom.

Članak 9.

Stranke ovime osnivaju Vijeće, u kojem će svaka od njih biti zastupljena, radi razmatranja pitanja u svezi provedbe ovoga Ugovora. Vijeće će biti organizirano tako da se u svakom trenutku može brzo sastati. Vijeće će utemeljiti pomoćna tijela koja bi mogla biti potrebna; poglavito, ono će odmah uspostaviti odbor za obranu koji će preporučiti mjere za provedbu članaka 3. i 5.

Članak 10.

Stranke mogu, jednoglasnom odlukom, pozvati bilo koju drugu europsku državu, koja je u mogućnosti promicati načela ovoga Ugovora i pridonositi sigurnosti sjevernoatlantskog područja, da pristupi ovom Ugovoru. Svaka tako pozvana država može postati strankom Ugovora polaganjem svoje isprave o pristupu kod Vlade Sjedinjenih Američkih Država. Vlada Sjedinjenih Američkih Država obavijestit će svaku od stranaka o polaganju svake takve isprave o pristupu.

Članak 11.

Stranke će ratificirati ovaj Ugovor i provesti njegove odredbe sukladno svojim odnosnim ustavnim postupcima. Isprave o ratifikaciji položit će se što je prije moguće kod Vlade Sjedinjenih Američkih Država, koja će obavijestiti sve ostale potpisnice o svakom polaganju. Ugovor stupa na snagu između država koje su ga ratificirale čim većina potpisnica, uključujući Belgiju, Kanadu, Francusku, Luksemburg, Nizozemsku, Ujedinjenu Kraljevinu i Sjedinjene Američke Države, položi ratifikacije, a u odnosu na druge države stupa na snagu na datum polaganja njihovih ratifikacija.

Članak 12.

Nakon što Ugovor bude na snazi deset godina, ili u bilo koje doba nakon toga, strane će se, ako bilo koja od njih to zatraži, zajednički savjetovati u cilju ponovnog razmatranja Ugovora, uzimajući u obzir čimbenike koji utječu na mir i sigurnost u sjevernoatlantskom području, uključujući razvitak općih kao i regionalnih sporazuma prema Povelji Ujedinjenih naroda radi održavanja međunarodnog mira i sigurnosti.

Članak 13.

Nakon što Ugovor bude na snazi dvadeset godina, svaka strana može prestati biti strankom godinu dana nakon predaje svoje obavijesti o otkazu Vladi Sjedinjenih Američkih Država, koja će obavijestiti vlade drugih stranaka o polaganju svake obavijesti o otkazu.

Članak 14.

Ovaj Ugovor, čiji su engleski i francuski tekstovi jednako vjerodostojni, položit će se u arhiv Vlade Sjedinjenih Američkih Država. Ta će vlada dostaviti vladama ostalih potpisnica propisno ovjerene preslike.

U potvrdu gore navedenog, niže potpisani opunomoćenici potpisali su ovaj Ugovor.

Sastavljeno u Washingtonu, dana četvrtoga travnja 1949.

North Atlantic Treaty

The Parties to this Treaty reaffirm their faith in the purposes and principles of the Charter of the United Nations and their desire to live in peace with all peoples and all governments.

They are determined to safeguard the freedom, common heritage and civilisation of their peoples, founded on the principles of democracy, individual liberty and the rule of law.

They seek to promote stability and well-being in the North Atlantic area.

They are resolved to unite their efforts for collective defence and for the preservation of peace and security.

They therefore agree to this North Atlantic Treaty:

Article 1

The Parties undertake, as set forth in the Charter of the United Nations, to settle any international dispute in which they may be involved by peaceful means in such a manner that international peace and security and justice are not endangered, and to refrain in their international relations from the threat or use of force in any manner inconsistent with the purposes of the United Nations.

Article 2

The Parties will contribute toward the further development of peaceful and friendly international relations by strengthening their free institutions, by bringing about a better understanding of the principles upon which these institutions are founded, and by promoting conditions of stability and well-being. They will seek to eliminate conflict in their international economic policies and will encourage economic collaboration between any or all of them.

Article 3

In order more effectively to achieve the objectives of this Treaty, the Parties, separately and jointly, by means of continuous and effective self-help and mutual aid, will maintain and develop their individual and collective capacity to resist armed attack.

Article 4

The Parties will consult together whenever, in the opinion of any of them, the territorial integrity, political independence or security of any of the Parties is threatened.

Article 5

The Parties agree that an armed attack against one or more of them in Europe or North America shall be considered an attack against them all and consequently they agree that, if such an armed attack occurs, each of them, in exercise of the right of individual or collective self-defence recognised by Article 51 of the Charter of the United Nations, will assist the Party or Parties so attacked by taking forthwith, individually and in concert with the other Parties, such action as it deems necessary, including the use of armed force, to restore and maintain the security of the North Atlantic area.

Any such armed attack and all measures taken as a result thereof shall immediately be reported to the Security Council. Such measures shall be terminated when the Security Council has taken the measures necessary to restore and maintain international peace and security.

Article 6

For the purpose of Article 5, an armed attack on one or more of the Parties is deemed to include an armed attack:

- (i) on the territory of any of the Parties in Europe or North America, on the Algerian Departments of France, on the territory of Turkey or on the Islands under the jurisdiction of any of the Parties in the North Atlantic area north of the Tropic of Cancer;
- (ii) on the forces, vessels, or aircraft of any of the Parties, when in or over these territories or any other area in Europe in which occupation forces of any of the Parties were stationed on the date when the Treaty entered into force or the Mediterranean Sea or the North Atlantic area north of the Tropic of Cancer.

Article 7

This Treaty does not affect, and shall not be interpreted as affecting in any way the rights and obligations under the Charter of the Parties which are members of the United Nations, or the primary responsibility of the Security Council for the maintenance of international peace and security.

Article 8

Each Party declares that none of the international engagements now in force between it and any other of the Parties or any third State is in conflict with the provisions of this Treaty, and undertakes not to enter into any international engagement in conflict with this Treaty.

Article 9

The Parties hereby establish a Council, on which each of them shall be represented, to consider matters concerning the implementation of this Treaty. The Council shall be so organised as to be able to meet promptly at any time. The Council shall set up such subsidiary bodies as may be necessary; in particular it shall establish immediately a defence committee which shall recommend measures for the implementation of Articles 3 and 5.

Article 10

The Parties may, by unanimous agreement, invite any other European State in a position to further the principles of this Treaty and to contribute to the security of the North Atlantic area to accede to this Treaty. Any State so invited may become a Party to the Treaty by depositing its instrument of accession with the Government of the United States of America. The Government of the United States of America will inform each of the Parties of the deposit of each such instrument of accession.

Article 11

This Treaty shall be ratified and its provisions carried out by the Parties in accordance with their respective constitutional processes. The instruments of ratification shall be deposited as soon as possible with the Government of the United States of America, which will notify all the other signatories of each deposit. The Treaty shall enter into force between the States which have ratified it as soon as the ratifications of the majority of the signatories, including the ratifications of Belgium, Canada, France, Luxembourg, the Netherlands, the United Kingdom and the United States, have been deposited and shall come into effect with respect to other States on the date of the deposit of their ratifications.

Article 12

After the Treaty has been in force for ten years, or at any time thereafter, the Parties shall, if any of them so requests, consult together for the purpose of reviewing the Treaty, having regard for the factors then affecting peace and security in the North Atlantic area, including the development of universal as well as regional arrangements under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security.

Article 13

After the Treaty has been in force for twenty years, any Party may cease to be a Party one year after its notice of denunciation has been given to the Government of the United States of America, which will inform the Governments of the other Parties of the deposit of each notice of denunciation.

Article 14

This Treaty, of which the English and French texts are equally authentic, shall be deposited in the archives of the Government of the United States of America. Duly certified copies will be transmitted by that Government to the Governments of other signatories.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have signed this Treaty.

Done at Washington, the fourth day of April, 1949.

Članak 3.

Provedba ovoga Zakona u djelokrugu je središnjih tijela državne uprave nadležnih za vanjske poslove, poslove obrane i unutarnje poslove te u djelokrugu središnjeg državnog tijela nadležnog za poslove nacionalne sigurnosti.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, Ugovor iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku te će se podaci o njegovom stupanju na snagu objaviti sukladno odredbi članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu danom objave u Narodnim novinama.

OBRAZLOŽENJE

Člankom 1. Konačnog prijedloga zakona utvrđuje se da Hrvatski sabor potvrđuje Sjevernoatlantski ugovor, kako je izmijenjen Protokolom uz Sjevernoatlantski ugovor o pristupanju Grčke i Turske, sastavljenim u Londonu, 17. listopada 1951. godine, u skladu s odredbama članka 139. Ustava Republike, čime se iskazuje formalni pristanak Republike Hrvatske da bude vezana njegovim odredbama, a na temelju čega će taj pristanak biti izražen i na međunarodnoj razini polaganjem isprave o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru.

Članak 2. sadrži tekst Sjevernoatlantskog ugovora u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik.

Člankom 3. utvrđuje se da je provedba Zakona u djelokrugu središnjih tijela državne uprave nadležnih za vanjske poslove, poslove obrane i unutarnje poslove te u djelokrugu središnjeg državnog tijela nadležnog za poslove nacionalne sigurnosti.

Člankom 4. utvrđuje se da na dan stupanja na snagu Zakona, Ugovor iz članka 1. Zakona nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku te će se podaci o njegovom stupanju na snagu objaviti sukladno odredbi članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora..

Člankom 5. se, u smislu članka 89. stavka 3. Ustava Republike Hrvatske, a zbog postojanja osobito opravdanih državnih razloga, određuje da ovaj Zakon stupa na snagu danom objave u Narodnim novinama, kako bi Republika Hrvatska, odmah po okončanju svog unutarnjeg pravnog postupka, mogla i na međunarodnoj razini, polaganjem svoje isprave o pristupu Sjevernoatlantskom ugovoru kod Vlade Sjedinjenih Američkih Država, izraziti svoj pristanak biti vezana Sjevernoatlantskim ugovorom i time ostvariti članstvo u NATO-u te kao punopravna članica, a sukladno željama budućih saveznika, sudjelovati na strateški važnom sastanku na vrhu NATO-a, koji će se povodom šezdesete godišnjice NATO-a održati 3. i 4. travnja 2009. godine u Strasbourgu i Kehlju.